

После две златне медаље Амеле Терзић на управо завршеном јуниорском атлетском првенству Европе у Талину у Естонији, могућа су бар четири различита, а повезана, наратива. Први се односи на још једну наводну потврду разлика у српским и немачким националним карактеристикама. Наиме, како то преносе једне наше спортске новине, Амела је закаснила три минута у "call room" пре трке на 1,500 метара. У Србији се то уопште не рачуна као кашњење, јер овде апсолутно све и сви касне. (Понекад се чини да и време по сателитима касни у РТС-у.) Међутим, Амели је једва дозвољено да уопште трчи. А она је онда не само трчала него и победила. Дакле, неки би сад закључили, српска лежерност у погледу трошења туђег времена, односно неодговорност типа "ма у реду је, лако ћемо" + инат = победа над досадном западном педантеријом.

Иако се догодио happy end, сурова реалност врхунског међународног спорта готово да је оповргла српску једначину. (Додуше, готово да је оповргла и прокламоване принципе пристojности и једне старе, мада хипокритичне, енглеске идеје продаване народима у колонијама, која се зове *fair play*.) Јер логичан и фер човек би помислио да ако је Амели дозвољено да трчи, то значи да јој је кашњење опроштено, и ако победи, победила је – и сме да се радује. Е није тако. Српску једначину не треба само исмевати као "балканску алкавост", него је треба и жестоко казнити. Нарочито ако ће једној педантној Немци, која је освојила 4. место, донети бронзану медаљу дисквалификацијом Амеле Терзић. И тако је Амела морала да чека у грчу уместо да се радује, јер су немачки функционери, према том спортском листу, уложили протест после Амелине победе. У англосаксонском праву и прагматичној етици на коме се оно заснива то је *double jeopardy*. Ипак, правда је победила, не зна се како и зашто.

Рецимо да је све ово што је навео спортски лист у издању од 25. јула тачно, без лажно-патриотског дотеривања. Шта би на основу тога закључио некакав објективни космополитски посматрач? Нема сумње да би рекао, ако би дошао у искушење да уопштава, "Ови у Србији су неодговорне и самоважне будале, али ови Немци су збиља гадови." (Тај космополит би због својих емоција заборавио да се Амелин грч ипак претворио у сузе радости.)

Други наратив, још предвидљивији од првог, се односи на наводни *прави разлог* Амелиног кашњења. Убеђивала ме је једна рационална београдска пријатељица да Амела није каснила зато што се претерано дуго молила Богу (у томе се не може претерати) или што је због треме ходала лево-десно или зато што је предуго остала у

тоалету или што је мајци, оцу или дечку слала СМС – него зато што ју је неки Естонац намерно послао погрешним ходником. А наводни доказ је то што је пре неколико година Јелену Јанковић некакав шофер намерно возио не на Roland Garros терене него негде другде – ваљда на гробље Père Lachaise? Жао ми је, не верујем. Срео сам непријатне таксисте одређених националности у неколико европских земаља, али све се то увек могло контролисати. А Јелена је светска млада жена. Такође, заиста огроман проценат Естонаца, по мом мишљењу већи него у већини европских земаља, је веома далеко од таквих махинација.

Трећи наратив (опет новински) се не би десио у овој земљи пре Ђоковића и Чавића. Дакле, млада Амела Терзић је постигла све што је постигла захваљујући жртвама својих родитеља, без икакве помоћи од државе – у Новом Пазару, одакле је, и у коме изгледа нема ниједне атлетске стазе. Све је то тачно или вероватно тачно. Међутим, огромна већина садашњих новинара у Србији су пре неуки гејаци него аналитичари, логичари, статистичари и социолози. Тако, они не постављају основна релевантна питања попут: Колико је дечјих вртића у Новом Пазару? Колико је гимнастичких сала за ученике? Колико је базена и других објеката (стаза са полигонима за вежбе) за обичне грађане? Зашто би атлетска стаза за Амелу, или неку будућу Амелу, била важнија од објеката који усређују *просечну* новопазарску децу, смањују тежину, холестерол и шећер *обичним* одр аслима, и продужују здрав живот старима?

Ова питања се природно настављају у последњи, четврти наратив, који је мени најважнији, а истовремено је најштакљивији и најнеприхватљивији за можда већину у овој земљи и не само у њој, него у свим сиромашним земљама: Србија не треба да да ни динар за ткзв. врхунски спорт (који се уз часне разлике, своди на баснословно скупа путовања медиокритета по белом свету). Порески обвезници у једној од најсиромашнијих европских земаља треба да се згражавају на идеју да *икаких* четрдесетак људи – спортиста, масера, "функционера" итд. – путују на, рецимо, Малту или Фарска острва за некекве квалификације за било шта.

Оно што је важно је следеће. Уместо да троши обвезнички новац на врхунски, односно медиокритетски, спорт, држава треба да улаже у основну инфраструктуру за здравље становништва, и да се постави против читаве идеје навијаштва. А то истовремено значи одсуство јефтиног сликања политичара са оних неколико успешних спортиста и раздрљивања кошуља на утакмицама да би тај *politico* показао колико искрено је он један, заједно, са суманутим навијачким народом. Срамота. А већа је срамота ако тај исти путује о народном трошку у Енглеску на Wimbledon да би се поистоветио у народној

свести са Новаковим успехом (поистоветио – бар у наивном гимназијском знању психологије тог политичара).

Српски народ је потпуно оуглао на овакве ексцесе. Пре неколико година, кад је Клементе био селектор Србије (захваљујући Зорану Терзићу) објавио сам у Политици чланак °Баскија – Србија 7 : 0”. Без икакве потребе, осим тоталне корумпираности ове земље и њене фудбалске организације, порески обвезници су платили да °њихови° фудбалери одиграју наводно припремни меч против Баскије, Клементове постојбине, око католичког Божића, да би Клементе био код куће: против Баскије, од свих могућих противника у Европи, провинције која нагиње сецесији од своје земље, Шпаније, која је најважнији савезник Србије у *непризнавању независног Косова*. Тај је чланак објављен у Политици, у Погледима. Пола стране. Без икаквог одјека. Да, Зоран Терзић је доспео у затвор. И сад је ван њега. То је наша земља. Међутим, то ме не депримира, него охрабрује.

Да наведем једну чињеницу која ће можда убедити бар неког читаоца да сам принципијелан у свом ставу да сам против икакве помоћи °врхунском” (или квази-професионалном) спорту у овој крајње сиромашној земљи у којој чак и многи припадници бивше средње класе у Београду буквално гладују. Обожавам ватерполо. Играо сам у јуниорском тиму Партизана, који је био шампион Европе. Међутим, желим да знам како се десило, и ко је одлучио, да се °аклиматизација° наших ватерполиста организује у Сингапуру, уместо у многобројним могућим местима у самој Кини? Врло добро знам из личног искуства да је Сингапур један од најскупљих градова на свету, отприлике тродупло скупљи од Шангаја. Али не, сиромашна Србија мора да тренира у Сингапуру – имитирајући тиме бар дупло богатије земље, Хрватску и Мађарску.